

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

5. maj 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2011/83/EU – artikel 6, stk. 1, litra m) – aftale om fjernsalg mellem en forbruger og en erhvervsdrivende – den erhvervsdrivendes forpligtelse til at oplyse forbrugeren om eksistensen af producentens handelsmæssige garanti og betingelserne herfor – betingelser, hvorunder en sådan forpligtelse udløses – indholdet af de oplysninger, der skal gives forbrugeren om producentens handelsmæssige garanti – betydningen af artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44/EF«

I sag C-179/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) ved afgørelse af 11. februar 2021, indgået til Domstolen den 23. marts 2021, i sagen:

absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG

mod

the-trading-company GmbH,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, og dommerne N. Jääskinen, M. Safjan (refererende dommer), N. Piçarra og M. Gavalec,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG ved Rechtsanwalt C. Rohnke,
- the-trading-company GmbH ved Rechtsanwalt A. Rinkler,

* Processprog: tysk.

- den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vláčil og S. Šindelková, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Noll-Ehlers, N. Ruiz García og I. Rubene, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra m), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64) og af artikel 6, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed (EFT 1999, L 171, s. 12).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem absoluts -bikes and more-GmbH & Co. KG (herefter »absoluts«) og the-trading-company GmbH vedrørende absoluts forpligtelse til at give sine kunder oplysninger om den handelsmæssige garanti, som tredjemand yder for de varer, som absoluts udbyder til salg.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 1999/44

- 3 21. betragtning til direktiv 1999/44 lyder således:

»[F]or så vidt angår visse varekategorier er det gældende praksis, at sælgeren eller producenten yder garantier, der sikrer forbrugeren mod enhver manglende overensstemmelse med købsaftalen, der måtte vise sig inden for en vis frist; denne praksis kan bidrage til øget konkurrence på markedet; sådanne garantier er lovlige markedsføringsmidler, men må ikke vildlede forbrugeren; for at sikre, at forbrugeren ikke vildledes, skal garantierne indeholde bestemte informationer – det skal bl.a. fremgå, at garantien ikke påvirker forbrugers lovfastede rettigheder.«
- 4 Dette direktivs artikel 1 har følgende ordlyd:

»1. Formålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om visse aspekter ved køb af forbrugsvarer og om garantier i forbindelse hermed for at sikre, at der fastsættes et ensartet minimumsniveau for forbrugerbeskyttelse inden for rammerne af det indre marked.

2. I dette direktiv forstås ved:

[...]

e) *garanti*: enhver forpligtelse, som en sælger eller producent har påtaget sig over for forbrugeren til uden ekstra omkostninger at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved forbrugsvarer, hvis den ikke svarer til de specifikationer, der fremgår af garantierklæringen eller af reklamer for varen

[...]«

5 Det nævnte direktivs artikel 6, stk. 2, bestemmer:

»Garantien skal

- fastslå, at forbrugeren har lovbestemte rettigheder i henhold til gældende national lovgivning om køb af forbrugsvarer og gøre det klart, at disse rettigheder ikke berøres af garantien
- let forståeligt angive garantiens indhold og give de oplysninger, der er nødvendige for at benytte garantien, navnlig garantiens varighed og geografiske omfang og garantigiverens navn og adresse.«

Direktiv 2011/83

6 Fjerde, femte og syvende betragtning til direktiv 2011/83 er affattet således:

»(4) I overensstemmelse med artikel 26, stk. 2, i TEUF skal det indre marked udgøre et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. For at kunne fremme et reelt indre marked for forbrugerne og sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne samtidig med, at nærhedsprincippet overholdes, er det imidlertid nødvendigt at harmonisere visse aspekter af lovgivningen om forbrugeraftaler om fjernsalg og forbrugeraftaler indgået uden for fast forretningssted.

(5) [...] [Fuld] harmonisering af visse aspekter af forbrugeroplysning og fortrydelsesret i forbindelse med aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted [vil] bidrage til et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og til at sikre, at det indre marked for erhvervsdrivende og forbrugere fungerer bedre.

[...]

(7) Fuld harmonisering af visse nøgleaspekter af lovgivningen bør give både forbrugerne og de erhvervsdrivende væsentligt større retssikkerhed. Forbrugerne og de erhvervsdrivende bør for begge parters vedkommende kunne henholde sig til en enkelt reguleringsmæssig ramme baseret på klart definerede juridiske begreber, som regulerer visse aspekter af aftaler mellem virksomheder og forbrugere i hele Unionen. Med en sådan harmonisering bør de hindringer, der skyldes de opsplittede bestemmelser, blive fjernet og gennemførelsen af det indre marked på dette område afsluttet. Disse hindringer kan kun fjernes ved at indføre ensartede bestemmelser på EU-niveau. Endvidere bør forbrugerne nyde godt af et højt fælles beskyttelsesniveau i hele Unionen.«

7 Dette direktivs artikel 1 fastsætter:

»Formålet med dette direktiv er ved at opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau at bidrage til et velfungerende indre marked gennem indbyrdes tilnærmelse af visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler indgået mellem forbrugere og erhvervsdrivende.«

8 Det nævnte direktivs artikel 2, nr.2), 7) og 14), bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

2) »erhvervsdrivende«: enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om der er tale om offentligt eller privat ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i dennes navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler

[...]

7) »aftale om fjernsalg«: enhver aftale, der indgås mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren i henhold til et organiseret system for fjernsalg eller levering af fjernydelser uden den erhvervsdrivendes og forbrugersens samtidige fysiske tilstedeværelse, og hvor der til og med tidspunktet for aftalens indgåelse udelukkende anvendes en eller flere former for fjernkommunikationsteknikker

[...]

14) »handelsmæssig garanti«: enhver forpligtelse, som den erhvervsdrivende eller en producent (»garantigiveren«) har påtaget sig over for forbrugeren, ud over sin retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved varerne, hvis de ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.«

9 Samme direktivs artikel 3, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Dette direktiv finder anvendelse på enhver aftale indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger på de vilkår og i det omfang, der følger af direktivets bestemmelser. Det finder også anvendelse på aftaler om forsyning af vand, gas, elektricitet eller fjernvarme, herunder fra offentlige leverandører, for så vidt forsyningen sker på aftalebasis.«

10 Artikel 5, stk. 1, litra e), i direktiv 2011/83 har følgende ordlyd:

»Inden forbrugeren er bundet af en anden aftale end en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, skal den erhvervsdrivende, hvis oplysningerne ikke allerede fremgår af konteksten, orientere forbrugeren på klar og forståelig vis om følgende:

[...]

e) foruden påmindelsen om eksistensen af en lovbestemt garanti for varernes kontraktmæssighed, eventuel eftersalgsservice og handelsmæssige garantier samt betingelserne herfor, hvor det er relevant

[...]«

11 Dette direktivs artikel 6 bestemmer:

»1. Inden forbrugeren bindes af en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, giver den erhvervsdrivende på en klar og forståelig måde forbrugeren følgende oplysninger:

a) varernes eller tjenesteydelsernes vigtigste egenskaber i et omfang, der svarer til kommunikationsteknikken og til varerne eller tjenesteydelserne

[...]

l) påmindelse om eksistensen af en lovbestemt garanti for varernes kontraktmæssighed

m) hvor det er relevant, eftersalgskundebistand og betingelserne herfor, eftersalgsservice og handelsmæssige garantier

[...]«

Tysk ret

12 § 312d i Bürgerliches Gesetzbuch (borgerlig lovbog, herefter »BGB«) med overskriften »Oplysningskrav« bestemmer i stk. 1:

»Ved aftaler indgået uden for fast forretningssted og aftaler om fjernsalg skal den erhvervsdrivende give forbrugeren oplysninger i henhold til bestemmelserne i artikel 246a i [Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (lov om ikrafttræden af den borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«)]. [...]«

13 BGB's § 479 i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, som har overskriften »Særlige bestemmelser om garantier«, fastsatte følgende i stk. 1:

»En garantierklæring (§ 443) skal affattes på en klar og forståelig måde. Den skal omfatte:

1. en henvisning til forbrugers lovbestemte rettigheder og til, at garantien ikke begrænser disse rettigheder, og

2. indholdet af garantien og alle væsentlige oplysninger, som er nødvendige for at benytte garantien, navnlig garantiens varighed og geografiske omfang og garantigiverens navn og adresse.

[...]«

14 Artikel 246a i EGBGB med overskriften »Oplysningskrav for aftaler indgået uden for fast forretningssted og aftaler om fjernsalg med undtagelse af aftaler om finansielle tjenesteydelser« fastsætter i § 1:

»(1) Den erhvervsdrivende skal i medfør af BGB's § 312d, stk. 1, oplyse forbrugeren om følgende:

[...]

9. hvor det er relevant, eftersalgskundebistand og betingelserne herfor, eftersalgsservice og garantier

[...]«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

15 absolut udbød en lommekniv fra den schweiziske fabrikant Victorinox til salg på online-handelsplatformen Amazon. Den side, hvorpå Amazon præsenterede tilbuddet, indeholdt ikke oplysninger om en garanti ydet af absolut eller en tredjemand, men et link med betegnelsen »Betjeningsvejledning«, der var opført i rubrikken »Yderligere tekniske oplysninger«. Ved at klikke på linket fik brugeren adgang til et informationsblad på to sider, der var udarbejdet og udformet af knivproducenten. Den anden side indeholdt bl.a. en erklæring om »Victorinox-garantien«, der var formuleret således: »Victorinox-garantien omfatter uden tidsbegrænsning enhver materiale- og fabrikationsfejl (for elektronik to år). Skader, der opstår som følge af normal slitage eller forkert anvendelse, er ikke dækket af garantien.«

16 the-trading-company, der er et konkurrerende selskab til absolut, er af den opfattelse, at sidstnævnte ikke har givet tilstrækkelige oplysninger om den garanti, som knivproducenten yder. the-trading-company anlagde derfor på grundlag af den tyske lovgivning om illoyal konkurrence et søgsmål med påstand om, at det blev pålagt absolut at ophøre med at udbyde sådanne tilbud uden samtidig at henlede forbrugernes opmærksomhed på dennes lovbestemte rettigheder og på den omstændighed, at disse rettigheder ikke berøres af producentgarantien, samt uden at præcisere denne garantis geografiske omfang.

17 the-trading-company tabte sagen i første instans, men fik medhold i appelsagen ved Oberlandesgericht Hamm (den regionale appeldomstol i Hamm, Tyskland). Denne ret fandt, at der i henhold til bestemmelserne i BGB's § 312d, stk. 1, første punktum, sammenholdt med EGBGB's artikel 246a, stk. 1, første afsnit, første punktum, nr. 9, som gennemfører artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83, påhviler sælgeren et oplysningskrav vedrørende garantien, når det tilbud, som denne udbyder, ligesom i det foreliggende tilfælde indeholder en eller anden form for angivelse af, at der findes en garanti. Efter at have præciseret, at omfanget af dette oplysningskrav skulle fastlægges i henhold til BGB's § 479, stk. 1, som gennemfører artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44, fastslog den nævnte ret desuden, at absolut's tilbud ikke indeholdt nogen af de oplysninger, der kræves i henhold til denne bestemmelse i BGB, og at det i øvrigt ikke fremgik af sagsakterne, at forbrugeren havde modtaget disse oplysninger på et senere tidspunkt i bestillingsprocessen.

18 absolut har iværksat *revisionsappel* ved Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) til prøvelse af dommen fra Oberlandesgericht Hamm (den regionale appeldomstol i Hamm) med henblik på at opnå retablering af førsteinstansens dom.

- 19 Den forelæggende ret ønsker for det første oplyst, om en erhvervsdrivende, der befinder sig i en situation som absolut', på grundlag af artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 er forpligtet til at oplyse forbrugeren om, at der findes en af producenten ydet handelsmæssig garanti, og betingelserne herfor. Den ønsker nærmere bestemt oplyst, om den blotte eksistens af en producentgaranti – i det foreliggende tilfælde Victorinox-garantien – i betragtning af udtrykket »hvor det er relevant«, der anvendes i denne bestemmelse i direktiv 2011/83, medfører, at der udløses et sådant oplysningskrav for de erhvervsdrivende, der markedsfører det pågældende produkt, eller om dette krav kun udløses i det tilfælde, hvor den erhvervsdrivende nævner eksistensen af en producentgaranti i sit tilbud.
- 20 Henset til opbygningen af og formålet med direktiv 2011/83, men også til den omstændighed, at der skal tages hensyn til nødvendigheden af ikke at indføre uforholdsmæssige begrænsninger af de erhvervsdrivendes grundlæggende rettigheder, er den forelæggende ret tilbøjelig til at fortolke artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 således, at selve eksistensen af en producentgaranti ikke udløser et krav for den erhvervsdrivende til at give sine kunder oplysninger om denne garanti.
- 21 Såfremt det forholder sig således, ønsker den forelæggende ret herefter for det andet oplyst, om den blotte nævnelse af en producentgaranti i den erhvervsdrivendes tilbud, uanset hvilken form den antager, og uanset om den er fremhævet eller ej, udløser det oplysningskrav, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83, eller om det, for at et sådant oplysningskrav kan pålægges den erhvervsdrivende, også er nødvendigt, at en sådan nævnelse uden videre fremgår for forbrugeren, eller at det derudover ikke fremgår klart for forbrugeren, at nævnelser vedrørende producentgarantien ikke hidrører fra den erhvervsdrivende, men fra producenten selv.
- 22 Såfremt en erhvervsdrivende som absolut i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 er forpligtet til at give forbrugeren oplysninger om den af producenten ydede handelsmæssige garanti, ønsker den forelæggende ret for det tredje oplyst, hvilket indhold disse oplysninger skal have. Den ønsker nærmere bestemt oplyst, om dette indhold skal være det samme som det, der er fastsat i artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44, eller om det kan omfatte mindre omfattende oplysninger.
- 23 Under disse omstændigheder har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Udløser allerede den blotte eksistens af en producentgaranti oplysningskravet i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv [2011/83]?
 - 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udløses oplysningskravet i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv [2011/83] af den blotte nævnelse af en producentgaranti i den erhvervsdrivendes tilbud, eller udløses det, når nævnelser uden videre fremgår for forbrugeren? Foreligger oplysningskravet også, når det uden videre fremgår for forbrugeren, at den erhvervsdrivende kun gør producentens oplysninger vedrørende garantien tilgængelige?
 - 3) Skal de nødvendige oplysninger om eksistensen af og betingelserne for en producentgaranti i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv [2011/83] indeholde de samme oplysninger som en garanti i henhold til artikel 6, stk. 2, i [direktiv 1999/44] [...], eller er det tilstrækkeligt med færre oplysninger?«

Om de præjudicielle spørgsmål

De to første spørgsmål

- 24 Med det første og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 skal fortolkes således, at det oplysningskrav, der er pålagt den erhvervsdrivende ved denne bestemmelse, for så vidt angår den af producenten ydede handelsmæssige garanti udløses af selve eksistensen af denne garanti, eller om det kun er under visse omstændigheder, at den erhvervsdrivende er forpligtet til at oplyse forbrugeren om, at der består en sådan garanti, og betingelserne herfor.
- 25 Indledningsvis bemærkes, at aftaler om fjernsalg i henhold til artikel 2, nr. 7), i direktiv 2011/83 defineres som »enhver aftale, der indgås mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren i henhold til et organiseret system for fjernsalg eller levering af fjernydelser uden den erhvervsdrivendes og forbrugersens samtidige fysiske tilstedeværelse, og hvor der til og med tidspunktet for aftalens indgåelse udelukkende anvendes en eller flere former for fjernkommunikationsteknikker«. Det følger heraf, at en aftale om salg af en vare, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger på en online-handelsplatform, er omfattet af begrebet »aftale om fjernsalg« og af anvendelsesområdet for direktiv 2011/83, således som dette er defineret i dette direktivs artikel 3, stk. 1, da undtagelserne i direktivets artikel 3, stk. 2-4, ikke finder anvendelse.
- 26 Efter denne indledende præcisering skal det for det første bemærkes, at den erhvervsdrivende i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83, inden forbrugeren bindes af en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, skal give forbrugeren forskellige oplysninger på en klar og forståelig måde. Denne bestemmelse har til formål at sikre, at forbrugeren, inden en aftale indgås, modtager såvel oplysninger om aftalebetingelserne og følgerne af den nævnte aftaleindgåelse, der sætter forbrugeren i stand til at beslutte, om den pågældende ønsker at binde sig aftalemæssigt til en erhvervsdrivende, som de oplysninger, der er nødvendige for at opfylde aftalens bestemmelser korrekt, og især at forbrugeren kan udøve sine rettigheder (dom af 21.10.2020, Möbel Kraft, C-529/19, EU:C:2020:846, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Hvad nærmere bestemt angår oplysningskravet forud for aftaleindgåelsen i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 skal den erhvervsdrivende, »hvor det er relevant«, oplyse forbrugeren om »eftersalgskundebistand og betingelserne herfor, eftersalgsservice og handelsmæssige garantier«.
- 28 Hvad angår de handelsmæssige garantier fremgår det af denne bestemmelses ordlyd og af udtrykket »hvor det er relevant«, at en erhvervsdrivende, når denne yder en handelsmæssig garanti, er forpligtet til at oplyse forbrugeren om eksistensen af denne garanti og om betingelserne herfor.
- 29 Derimod gør ordlyden af den nævnte bestemmelse det ikke muligt at afgøre, om en erhvervsdrivende, såfremt der foreligger en kommerciel garanti fra producenten, er forpligtet til at oplyse forbrugeren om eksistensen af denne garanti og om betingelserne herfor.
- 30 På den ene side har udtrykket »hvor det er relevant« i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 nemlig alene til formål at præcisere, at den oplysningspligt forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i denne bestemmelse, finder anvendelse, når der findes en handelsmæssig garanti, uden dog at give nogen nyttige oplysninger med henblik på at besvare spørgsmålet om, hvorvidt

den erhvervsdrivende – når der består en af producenten ydet handelsmæssig garanti ud over den, der ydes af den erhvervsdrivende, og selv om producentens handelsmæssige garanti ikke er genstand for den påtænkte aftale – blot som følge af, at denne handelsmæssige garanti består, skal give forbrugeren oplysninger, ikke alene om sin egen garanti, men også om producentens garanti.

- 31 På den anden side kan anvendelsen af udtrykket »handelsmæssige garantier« i flertal i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 forstås således, at det både omfatter de forskellige handelsmæssige garantier, som en erhvervsdrivende kan yde for den samme vare eller for forskellige varer, og de handelsmæssige garantier, der ydes af både den erhvervsdrivende og producenten som særskilte personer.
- 32 Idet ordlyden af artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 således ikke i sig selv gør det muligt at besvare den forelæggende rets spørgsmål, skal denne bestemmelse derfor fortolkes på grundlag af den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, som den forfølger (jf. i denne retning dom af 10.7.2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, præmis 35 og 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Hvad for det første angår den sammenhæng, hvori artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 indgår, bemærkes, at begrebet »handelsmæssig garanti« er defineret i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 som »enhver forpligtelse, som den erhvervsdrivende eller en producent [...] har påtaget sig over for forbrugeren [...]«. Det følger heraf, at begrebet »handelsmæssig garanti« som omhandlet i direktiv 2011/83 omfatter ikke alene de af den erhvervsdrivende ydede handelsmæssige garantier, men også de garantier, som producenten yder.
- 34 Det fremgår desuden af en samlet læsning af begreberne »erhvervsdrivende« og »handelsmæssig garanti«, der er omhandlet i henholdsvis artikel 2, nr. 2) og 14), i direktiv 2011/83, at det ikke ville have givet nogen mening for EU-lovgiver at anvende udtrykket »eller en producent« i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83, hvis oplysningskravet forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i dette direktivs artikel 6, stk. 1, litra m), ikke også – i det mindste under visse omstændigheder – dækkede den af producenten ydede handelsmæssige garanti.
- 35 Når producenten sælger den vare, som denne producerer, til forbrugeren direkte eller via en anden person, der handler i dennes navn eller på dennes vegne, skal producenten anses for at være en »erhvervsdrivende« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2011/83. Den handelsmæssige garanti, som denne yder, kan kun svare til »forpligtelse[n], som den erhvervsdrivende [...] har påtaget sig« som omhandlet i dette direktivs artikel 2, nr. 14), og ikke til forpligtelsen, »som [...] en producent« har påtaget sig som omhandlet i sidstnævnte bestemmelse.
- 36 Under disse omstændigheder henviser udtrykket »eller en producent« i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 til en situation, hvor den erhvervsdrivende og producenten ikke er den samme person. I betragtning af det forhold, at udtrykket »handelsmæssig garanti« alene anvendes i dette direktivs artikel 6, stk. 1, litra m), og i den tilsvarende bestemmelse, der er fastsat i direktivets artikel 5, stk. 1, litra e), for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted, kan udtrykket »eller fra en producent« kun bevare mening, hvis den erhvervsdrivende inden for rammerne af det oplysningskrav forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i disse to bestemmelser – i det mindste under visse omstændigheder – er forpligtet til at give forbrugeren oplysninger, ikke alene om sin egen handelsmæssige garanti, men også om den af producenten ydede handelsmæssige garanti.

- 37 I en situation, hvor hovedgenstanden for aftaleforholdet vedrører en vare, der er fremstillet af en anden person end den erhvervsdrivende, skal det i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83 omhandlede oplysningskrav forud for aftaleindgåelsen i øvrigt omfatte alle væsentlige oplysninger om den nævnte genstand, dvs. den pågældende vare, for at forbrugeren i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 26, kan afgøre, om vedkommende ønsker at binde sig aftalemæssigt til den erhvervsdrivende for så vidt angår denne hovedgenstand. Ud over »varens vigtigste egenskaber«, hvortil der udtrykkeligt henvises i artikel 6, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/83, omfatter sådanne oplysninger imidlertid i princippet også alle garantier, der er uløseligt forbundet med varen, herunder den af producenten ydede handelsmæssige garanti.
- 38 Hvad for det andet angår det mål, som forfølges med direktiv 2011/83, bemærkes, således som det fremgår af direktivets artikel 1, sammenholdt med fjerde, femte og syvende betragtning hertil, at dette direktiv har til formål at sikre et højt beskyttelsesniveau for forbrugerne ved at garantere disses oplysning og sikkerhed i transaktioner med erhvervsdrivende. Desuden er forbrugerbeskyttelse i Unionens politikker fastsat i artikel 169 TEUF og i artikel 38 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (dom af 10.7.2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, præmis 39).
- 39 Domstolen har dog fastslået, at der ved fortolkningen af bestemmelserne i direktiv 2011/83, således som det er anført i fjerde betragtning til dette direktiv, skal sikres en rimelig balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne, samtidig med, at den erhvervsdrivendes frihed til at oprette og drive egen virksomhed som omhandlet i chartrets artikel 16 respekteres (jf. i denne retning dom af 10.7.2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, præmis 44).
- 40 Selv om det i denne forbindelse er korrekt, at meddelelsen til forbrugeren af oplysninger om producentens handelsmæssige garanti som et element, der er uløseligt forbundet med den vare, der er genstand for det påtænkte aftaleforhold med den erhvervsdrivende, sikrer et højt beskyttelsesniveau for denne forbruger, fremstår en ubetinget forpligtelse til at give sådanne oplysninger under alle omstændigheder uforholdsmæssig, navnlig i den økonomiske sammenhæng med driften af visse virksomheder, navnlig de mindste virksomheder (jf. analogt dom af 14.5.2020, EIS, C-266/19, EU:C:2020:384, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis). En sådan ubetinget forpligtelse ville nemlig tvinge de erhvervsdrivende til at udføre et betydeligt arbejde med indsamling og ajourføring af oplysninger vedrørende en sådan garanti, selv om disse ikke nødvendigvis har et direkte kontraktforhold med producenterne, og spørgsmålet om producenternes handelsmæssige garanti principielt ikke er omfattet af den kontrakt, som de påtænker at indgå med forbrugeren.
- 41 Under disse omstændigheder må afvejningen af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau med virksomhedernes konkurrenceevne som omhandlet i fjerde betragtning til direktiv 2011/83 føre til den antagelse, at den erhvervsdrivende kun er forpligtet til at give forbrugeren oplysninger om producentens handelsmæssige garanti forud for aftaleindgåelsen, når den legitime interesse hos en almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger i et højt beskyttelsesniveau vejer tungere i forhold til dennes beslutning om at binde sig aftalemæssigt til den erhvervsdrivende.
- 42 Det fremgår af den ordlyds-, systematiske og teleologiske analyse, der er foretaget i denne doms præmis 27-41, at det oplysningskrav forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83, omfatter den af den erhvervsdrivende ydede handelsmæssige garanti og den af producenten ydede handelsmæssige garanti, når forbrugeren – således som det

fremgår af denne doms præmis 41 – henset til det beskyttelsesniveau, der er omhandlet i dette direktiv, har en legitim interesse i at opnå oplysninger herom for at kunne træffe sin beslutning om at binde sig erhvervsomt til den erhvervsdrivende. Det følger heraf, at den erhvervsdrivende er forpligtet til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen om producentens handelsmæssige garanti, ikke blot fordi der består en sådan garanti, men på grund af, at der består en sådan legitim interesse.

- 43 Det skal derfor for det andet afgøres, om forbrugeren under omstændigheder som dem, der kendetegner den i hovedsagen omhandlede erhvervsdrivendes tilbud, har en legitim interesse i fra den erhvervsdrivende at opnå oplysninger forud for aftaleindgåelsen om den af producenten ydede handelsmæssige garanti og om de betingelser, der er knyttet til denne garanti.
- 44 I denne forbindelse må det anerkendes, at der foreligger en sådan legitim interesse, når den erhvervsdrivende gør den af producenten ydede handelsmæssige garanti til en central eller afgørende del af sit tilbud.
- 45 Oplysningskravet i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 finder navnlig anvendelse, hvis den erhvervsdrivende udtrykkeligt henleder forbrugernes opmærksomhed på eksistensen af en handelsmæssig garanti fra producenten, således at dette forhold gøres til et salgs- eller reklameargument, og den erhvervsdrivendes tilbuds konkurrencedygtighed og tiltrækningskraft dermed forbedres i forhold til dennes konkurrenters tilbud.
- 46 På den ene side er en sådan oplysning med hensyn til forbrugerbeskyttelse nemlig nødvendig for, at forbrugerne ikke vildledes af uklare, tvetydige eller ufuldstændige oplysninger om de forskellige eksisterende garantier og om deres indbyrdes sammenhæng, og for at de navnlig kan forstå, at den af producenten ydede handelsmæssige garanti ikke hidrører fra den erhvervsdrivende, og om den i givet fald kan udøves via sidstnævnte. På den anden side kan et sådant oplysningskrav ikke anses for at udgøre en uforholdsmæssig byrde for den erhvervsdrivende, for så vidt som sidstnævnte selv med fuldt kendskab til omstændighederne beslutter at henlede forbrugernes opmærksomhed på dette spørgsmål, og for så vidt som denne tilsigter at drage en konkurrencemæssig fordel heraf.
- 47 Hvis den erhvervsdrivendes tilbud derimod accessorisk, uvæsentligt eller ubetydeligt nævner producentens handelsmæssige garanti, således at denne garanti, henset til tilbuddets indhold og udformning, objektivt set ikke kan anses for at udgøre et handelsmæssigt argument fra den erhvervsdrivende eller for at kunne vildlede forbrugeren, kan den erhvervsdrivende ikke, alene fordi denne har nævnt dette, i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 være forpligtet til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen vedrørende denne garanti.
- 48 Med henblik på at afgøre, om producentens handelsmæssige garanti udgør en central eller afgørende del af den erhvervsdrivendes tilbud som omhandlet i denne doms præmis 44, skal der tages hensyn til tilbuddets indhold og generelle udformning i forhold til den pågældende vare, til betydningen for salgs- eller reklameargumentet af, at producentens handelsmæssige garanti nævnes, til den plads, som dette nævnte har i tilbuddet, til den risiko for vildfarelse eller forvirring, som det nævnte kan medføre i bevidstheden hos en almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger med hensyn til de forskellige garantirettigheder, som denne kan udøve, og til garantigiverens faktiske identitet, til forklaringer i tilbuddet vedrørende andre garantier, der er knyttet til varen, eller manglen herpå, samt til enhver anden oplysning, der kan godtgøre et objektivt behov for forbrugerbeskyttelse.

- 49 Henset til disse kriterier tilkommer det den forelæggende ret at efterprøve, om det nævnte om producentens handelsmæssige garanti i den erhvervsdrivendes tilbud i tvisten hovedsagen kunne anses for at udgøre en central eller afgørende del af denne erhvervsdrivendes tilbud, som kan udløse det oplysningskrav forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83. Selv om denne undersøgelse udelukkende tilkommer den forelæggende ret, kan Domstolen ikke desto mindre i forbindelse med en præjudiciel afgørelse i givet fald give anvisninger med henblik på at vejlede den nationale ret i dens afgørelse (dom af 3.2.2021, FIGC og Consorzio Ge.Se.Av., C-155/19 og C-156/19, EU:C:2021:88, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at producentens handelsmæssige garanti ikke var nævnt direkte i selve tilbuddets tekst og således ikke er blevet anvendt i væsentlig grad som et salgs- eller reklameargument af den erhvervsdrivende.
- 51 Det skal navnlig indledningsvis fastslås, at denne garanti kun var nævnt accessorisk i tilbuddet, nemlig på den anden side af producentens informationsblad, som det var muligt at tilgå via et link benævnt »Betjeningsvejledning« i rubrikken »Yderligere tekniske oplysninger«, der i princippet henviser til oplysninger fra producenten om den pågældende vare. Herefter bemærkes, at den nævnte garanti netop fulgte af et informationsblad, som ikke var udarbejdet af den erhvervsdrivende, men af producenten, og som specifikt identificerede garantien som sidstnævntes. Endelig er risikoen for, at forbrugeren kunne være blevet vildledt eller forvirret med hensyn til garantiens art og garantigiverens faktiske identitet, så meget desto mere ubetydelig, som der intetsteds i tilbuddet var nævnt en konkurrerende garanti til den af producenten ydede garanti.
- 52 Under disse omstændigheder synes det – med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse – at det forhold, at producentens handelsmæssige garanti er blevet nævnt, således som det er sket i hovedsagen, ikke kan anses for at udgøre en central eller afgørende del af den erhvervsdrivendes tilbud.
- 53 Henset til ovenstående betragtninger skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 skal fortolkes således, at for så vidt angår den af producenten ydede handelsmæssige garanti udløses det oplysningskrav, som den erhvervsdrivende er pålagt ved denne bestemmelse, ikke af den blotte eksistens af denne garanti, men alene, når forbrugeren har en legitim interesse i at opnå oplysninger om den nævnte garanti for at kunne træffe afgørelse om at binde sig aftalemæssigt til den erhvervsdrivende. En sådan legitim interesse foreligger bl.a., hvis den erhvervsdrivende gør producentens handelsmæssige garanti til en central eller afgørende del af sit tilbud. Med henblik på at afgøre, om garantien udgør et sådan central eller afgørende del, skal der tages hensyn til tilbuddets indhold og generelle udformning i forhold til den pågældende vare, til betydningen for salgs- og reklameargumentet af, at producentens handelsmæssige garanti nævnes, til den plads, som dette nævnte har i tilbuddet, til den risiko for vildfarelse eller forvirring, som det nævnte kan medføre i bevidstheden hos en almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger med hensyn til de forskellige garantirettigheder, som denne kan udøve, og til garantigiverens faktiske identitet, til forklaringer i tilbuddet vedrørende de andre garantier, der er knyttet til varen, eller manglen på denne tilstedeværelse, samt til enhver anden oplysning, der kan godtgøre et objektivt behov for forbrugerbeskyttelse.

Det tredje spørgsmål

- 54 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 skal fortolkes således, at de oplysninger, der skal gives forbrugeren om betingelserne vedrørende producentens handelsmæssige garanti, svarer til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44.
- 55 I denne henseende bemærkes, at formålet med direktiv 1999/44 i henhold til dets artikel 1, stk. 1, er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om visse aspekter ved køb af forbrugsvarer og om garantier i forbindelse hermed for at sikre, at der fastsættes et ensartet minimumsniveau for forbrugerbeskyttelse inden for rammerne af det indre marked.
- 56 Hvad nærmere bestemt angår artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44 fremgår det af ordlyden af denne bestemmelse, sammenholdt med dette direktivs artikel 1, stk. 2, litra e), og 21. betragtning til nævnte direktiv, at såvel sælgerens som producentens garantier skal indeholde visse oplysninger, der er opregnet i samme direktivs artikel 6, stk. 2, for at sikre, at forbrugeren ikke vildledes.
- 57 Det skal fremhæves, at artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44 og artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83, selv om de begge vedrører de handelsmæssige garantier, som ydes af sælgeren eller den erhvervsdrivende og producenten, forfølger forskellige formål. Mens den første af disse bestemmelser har til formål at præcisere de oplysninger, der skal fremgå af disse garantier, har den anden bestemmelse, således som det bl.a. fremgår af dens ordlyd, til formål at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen om, hvorvidt der foreligger sådanne garantier, og om betingelserne herfor.
- 58 I de tilfælde, hvor den erhvervsdrivende er forpligtet til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen om producentens handelsmæssige garanti, skal denne således i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 kun give oplysninger om eksistensen af og betingelserne for denne garanti, men ikke om hele indholdet af den nævnte garanti.
- 59 Det skal derfor fastlægges, hvilke blandt de forskellige elementer, som er opregnet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44, der vedrører »betingelser[ne for]« de handelsmæssige garantier som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83.
- 60 I denne henseende bemærkes, således som Kommissionen har fremhævet i sit skriftlige indlæg, at artikel 6, stk. 2, første led, i direktiv 1999/44 ikke vedrører de betingelser, der finder anvendelse på den handelsmæssige garanti som omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra m), i direktiv 2011/83, men eksistensen af en lovbestemt garanti for kontraktmæssigheden.
- 61 Hvad angår artikel 6, stk. 2, andet led, i direktiv 1999/44 skal det bemærkes, at »garantiens indhold« og »de oplysninger, der er nødvendige for at benytte garantien, navnlig garantiens varighed og geografiske omfang«, nødvendigvis omfatter betingelserne vedrørende den handelsmæssige garanti som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83. I øvrigt henhører »garantigiverens navn og adresse« under disse garantibetingelser, for så vidt som garantigiverens identitet og geografiske placering efter omstændighederne giver yderligere relevante oplysninger vedrørende garantibetingelserne.

- 62 Henset til dels den generiske karakter af udtrykkene »garantiens indhold« og »de oplysninger, der er nødvendige for at benytte garantien«, som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 1999/44, dels den vejledende karakter af de oplysninger, der er nævnt deri, kan begrebet »betingelserne« for de handelsmæssige garantier som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83 ikke begrænses til garantiens varighed og geografiske omfang eller til garantigiverens navn og adresse.
- 63 Dette begreb omfatter nødvendigvis alle betingelserne for at anvende og benytte de handelsmæssige garantier, idet det bemærkes, at oplysningerne forud for aftaleindgåelsen vedrørende producentens handelsmæssige garanti, således som det fremgår af denne doms præmis 53, udelukkende skal gives med det formål at gøre det muligt for forbrugeren at træffe sin beslutning om at binde sig aftalemæssigt til den erhvervsdrivende eller ej.
- 64 Den erhvervsdrivende er derfor forpligtet til i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83, sammenholdt med artikel 6, stk. 2, andet led, i direktiv 1999/44, med henblik på at imødekomme forbrugeren legitime interesse, som er identificeret i denne doms præmis 53, at give sidstnævnte alle oplysninger om betingelserne for anvendelse og benyttelse af den pågældende handelsmæssige garanti, hvilket ligeledes, som Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, kan omfatte ikke blot stedet for reparation i tilfælde af skade eller de eventuelle garantibegrænsninger, men ligeledes garantigiverens navn og adresse som anført i denne doms præmis 61.
- 65 Henset til ovenstående betragtninger skal det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83, sammenholdt med artikel 6, stk. 2, andet led, i direktiv 1999/44, skal fortolkes således, at de oplysninger, der skal gives forbrugeren om betingelserne vedrørende producentens handelsmæssige garanti, omfatter alle oplysninger, der vedrører betingelserne for anvendelse og benyttelse af en sådan garanti, som gør det muligt for forbrugeren at træffe sin beslutning om at binde sig aftalemæssigt til den erhvervsdrivende eller ej.

Sagsomkostninger

- 66 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 6, stk. 1, litra m), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF skal fortolkes således, at for så vidt angår den af producenten ydede handelsmæssige garanti udløses det oplysningskrav, som den erhvervsdrivende er pålagt ved denne bestemmelse, ikke af den blotte eksistens af denne garanti, men alene, når forbrugeren har en legitim interesse i at opnå oplysninger om den nævnte garanti for at kunne træffe afgørelse om at binde sig aftalemæssigt til den erhvervsdrivende. En sådan legitim interesse foreligger bl.a., hvis den erhvervsdrivende gør producentens handelsmæssige garanti til en central eller afgørende del af sit tilbud. Med henblik på at afgøre, om garantien udgør en sådan central eller afgørende del, skal der tages hensyn til tilbuddets indhold og generelle**

udformning i forhold til den pågældende vare, til betydningen for salgs- og reklameargumentet af, at producentens handelsmæssige garanti nævnes, til den plads, som dette nævnte har i tilbuddet, til den risiko for vildfarelse eller forvirring, som det nævnte kan medføre i bevidstheden hos en almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger med hensyn til de forskellige garantirettigheder, som denne kan udøve, og til garantigiverens faktiske identitet, til forklaringer i tilbuddet vedrørende de andre garantier, der er knyttet til varen, eller manglen på denne tilstedeværelse, samt til enhver anden oplysning, der kan godtgøre et objektivt behov for forbrugerbeskyttelse.

- 2) Artikel 6, stk. 2, litra m), i direktiv 2011/83, sammenholdt med artikel 6, stk. 2, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed, skal fortolkes således, at de oplysninger, der skal gives forbrugeren om betingelserne vedrørende producentens handelsmæssige garanti, omfatter alle oplysninger, der vedrører betingelserne for anvendelse og benyttelse af en sådan garanti, som gør det muligt for forbrugeren at træffe sin beslutning om at binde sig aftalemæssigt til den erhvervsdrivende eller ej.**

Underskrifter